

7. IPUINA: MARTINTXO

Behin omen zen mutiko bat izena zuena Martin, baina bere etxean esaten zioten Martintxo. Eta berari hori ez zitzaion asko gustatzen, zeren iruditzen zitzaion bada oso txikia zelako esaten ziotela.

Baina, egun batean, aitak esan zion astoa hartu eta joateko errotara, artoa eraman eta arto irina ekartzeko. Eta, eraman garia eta arto irina ekartzeko bueltan. Berak esan zion errotariari eta errotariak jarri zion zaku bat, handia, arto irinarekin eta beste zaku txiki bat gari irinarekin.

Orduan, bidean heldu zela, horiek asto gainean zituela, Martintxok pentsatu zuen: “Bueno, niri beti Martintxo; ni ja handia nauk eta jarri behar diat, zaku txiki hau kendu astoari eta nire bizkarrean”. Eta halaxe egin zuen, hartu zuen zaku txikia eta bizkarrean hartu zuen. Bizkarrean hartuta heldu zela, topatu zen bidean bere aldameneko nagusiarekin eta esan zion:

- Martintxo, Martintxo, baina nora hoa zakua bizkarrean hartuta hor astoa daukakela?
- Bai, baina niri esaten didate Martintxo eta ni ez naiz mutiko txikia, ni ja handia naiz eta horregatik nik bizkarrean eramaten dut hau.

Eta orduan esan zion bere lagunak:

- Martintxo, Martintxo, utzi ezak zaku hori, jarri iezaiok astoari, zeren bizimodua atera behar baldin baduk etxe horretan, izango duk noiz hartua bizkarrean.

Eta orduan, hori aditu eta Martintxok beti gogoan izan zuen bere bizi guzian hark esandako ipun hura.